

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ

Τοῦ ἐκ Μονεμβασίας μὲν, ἐν Λαρίσση δὲ κατὰ τὸ
1773 σωτήριον ἔτος μαρτυρήσαντος.

Συνταχθεῖσα παρὰ τοῦ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΔΟΥ

Ἱεροδιακόνου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας κ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ

Καὶ ἀφιερωθεῖσα τῇ αὐτοῦ Σεβασμιότητι

Θεωρηθεῖσα δὲ

ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης

(Ἐν ἔτει αὐτῷ)

Ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Π. Γεράκου Δημάρχου

(Κατ' ἐγκρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

1920

Τῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ ἔλλογιμωτάτῳ Ἀγίῳ

ΑΝΔΡΟΥΣΗΣ Κυρίῳ Κῶ ΙΩΣΗΦ

Τῷ πανσεβάστῳ μοι Δεσπότη τὴν ὀφειλομένην μοι
προσκύνησιν ἀπονέμω.

Ἐπει περ τὰ πρό χρόνων πολλῶν κρυπτόμενα τοῦ Νεομάρο-
υρος Ἀγίου Ἰωάννου λείψανα θεῖα ἤδη εὐδοκίᾳ ἀνεκαλύφθησαν,
τῇ μὲν ἵνα δοξάσῃ ὁ Κύριος καὶ ἐν τῇ γῆ ὃν ἐν οὐρανοῖς ἐδόξασε,
τῇ δέ, ἵνα καὶ οἱ χριστιανοὶ μέτοχοι γένωνται τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς
χάριτος, τῆς ἐκ τούτων προερχομένης, ὁ Σεβαστός μοι Γέρον ἐυ-
λαβεῖα τῇ πρὸς τὸν Ἅγιον τοῦτον κινήσεις ἅμα δὲ προιδὼν ὅση
παράγεται ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια τοῖς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, καὶ μά-
λιστα τοῖς κατὰ τὴν Μονεμβασίαν ἐξ ἧς ὤρμηται ὁ χαριτώνουμος
οὗτος Νεομάριος, ἐπέταξέ με εἰς συγγραφὴν δέλτου καὶ ἀκολουθίας
ἁσματικῆς, ἀνένευσα συνιδὼν ὅτι ὑπὲρ δύναμιν τὸ ἐπιτατιόμενον,
καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα δέονται καὶ τοῦς κεκαθαρμένου καὶ λόγων ἀπλέ-
του δυνάμεως. Ἐν δίκῃ ἀποποιούμενα παρὰ τῶν ὀρευπομένων τὸν
βίον διανυόντων, καὶ ἀμαθείᾳ οὐ τῇ τυχούσῃ κατεχομένων, οἷα καὶ
τὰ τῆς ἐμῆς καταστάσεως. Ἄλλ' ἐπεὶ οὐκ ἦν ἐκφυγεῖν τὴν ἀξίωσιν,
ἀπαιτοῦσαν τὸ ἐγχείρημα κατὰ τοῦ πράγματος, ἀνυπερθέτως τὸν
Θεὸν προστηράμενος, καὶ ταῖς εὐχαῖς τοῦ σεβαστοῦ μοι Γέροντος
ἐνθαρροήσας, τὸν τε Ἅγιον συνήγορον ἐπικαλεσάμενος, εἰς συγγρα-
φὴν τῆς δέλτου κενήν ημιν, ἤγε θεῖα συνάρασι, καὶ συγγέγραπται,
καὶ τετέλεσται, χαίρουσα ἀπλότῃ μᾶλλον καὶ σαφηνείᾳ, ἢ λόγων
πλεκτάναις καὶ περιελείξεσιν. Ἄλλὰ γὰρ τοιαύτη οὕσα ἡ συγγραφὴ
οὐ βούλεται εἰς φῶς ἐξελεθεῖν, πρὶν ἢ παρ' ἄλλων θεαθῆναι· τίνα δὲ

βούλεται θεωρεῖν αὐτῆς ; καὶ τίς ὁ ὑπατος τῶν καθ' ἡμᾶς ἔλλογίμων ; οὐδεὶς ἕτερος εἰμὴ ὁ σεβαστός μοι Δεσπότης, ὃς καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς, καὶ τῆς θύραθεν σοφίας ζακάρως κατατροφῆσας, ἱκανός, φημί, τὴν δέλτον ἐξακριβῶσαι καὶ διακριῖναι τὰ καλὰ τῶν παρὰ χορδὴν εἰρημένων, εἴτε δὲ καὶ περὶ τὸ δόγμα ἡμάρτηται καὶ τοῦτο πρὸς εὐθύτητα ἀνακαλέσαι. Διὸ πέμπω αὐτὴν τῇ σεβασμῷ μοι αὐτῆς κορυφῇ, ἣν ἀκριβῶς θεωρήσασα τῇ ἀξιεπαίνῳ αὐτῆς βαθυνοίᾳ, καὶ εὐροῦσα ἡμαρτημένην, ἥ περὶ τὴν σύνταξιν, ἥ τὸ μέλος, εὐκρινῶς ἐπιδιορθώσῃ καὶ μετὰ τὴν διόρθωσιν πρὸς τὸν πέμψαντα ἀσφαλῶς αὐθις πέμψῃ· οἶδα γὰρ ὅτι ἀξιοθεῖσα τῆς δεσποικῆς διορθώσεως τε καὶ ἐπιστοσίας, ἔστιν ἐλπίς ἵνα καὶ διὰ τοῦ τύπου εἰς φῶς προκύψῃ ἐγκυρωμένη ἐπὶ τῷ εὐκλεεῖ ὀνόματι.

Καλαμάτα. αὐκ. Ἰανουαρίου κε.

Δούλος

Παναρέτος Ἱεροδιάκονος **Ἀγγελόπουλος**.

Τῷ δσιολογιωτάτῳ Κυρίῳ Παναρέτῳ

τὴν παρὰ Κυρίου χάριν καὶ τὴν παρὰ τῆς ἐμῆς

ταπεινότητος ἐν Ἁγίῳ πνεύματι

εὐχὴν τε καὶ εὐλογίαν.

Ἀπόλαβέ σου τὴν δέλτον, ἣν τοῦ ἐνδόξου Νεομάρτυρος Ἁγίου Ἰωάννου ἁσματικῆν ἱερὰν ἀκολουθίαν περιέχουσαν, ἣν κατ' ἐπιτάξιν τοῦ κοινοῦ προστάτου καὶ Γέροντος φιλοπονήσας πανευλαβῶς, τῇ ἐμῇ πέπομφας ἀδρανεῖα πρὸς ἐπίκρισιν ταύτης, τάχα δὲ καὶ ἐπι-

διόρθωσιν. Ἀπόλαβε, λέγω, ὄλην καλήν, ὄλην χρυσίῳ ἀκιδήλω ἀπαισιόραπιουσαν, ὄλην ῥυθμοῖς ἐντέχνους καὶ νοήμιοι καταλλήλοις ἠγλαῖσμένην, καὶ ἐν οὐδενὶ κατὰ τε τέχνην καὶ δόγματα τὸ σύνολον παραπαίουσαν, μᾶλλον δὲ τῷ λαμπρῷ τούτῳ μάρτυρι πρόπουσαν, ἀλλὰ καθάπερ τὸ εὐθὺ εὐθέως οὐ δεῖται, καὶ τὸ πλήρες προσθήκη οὐδέχεται, οὕτω καὶ ἡ καλή σου αὕτη δέλτος οὐκ ἐδεήθη παραμικρῶς διορθώσεως. Εὐγε, ἀγαπητέ, τῆς εὐφύιας! ὑπέρευγε τῆς συνθέσεως ! μακάριος τῆς εὐλαβείας καὶ ἀγαστὸς τῆς δυνάμεως ! ἦτε πρὸς τὸν κελεύσαντα ἡμῶν Δεσπότην νύκῃ σου εὐπειθεία, καὶ ἡ πρὸς τὸν εὐφημούμενον ἰδία σου εὐλάβεια στεφανωθήσονται παρὰ Κυρίου Παντοκράτορος ἐνδικώτατα· ἐπιτάχυνον οὖν, ἀγαπητέ, ἵνα τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐφύμνιον διὰ τοῦ τύπου τοῖς εὐλαβέσι τῶν φιλομαρτύρων ὡς ἄξιον διαδοθῇ. Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶν τῇ ἔλλογιμῳ σου κορυφῇ ἀπειροῦς τὰς χάριτας, δι' ἣν τρέφεις πρὸς με ὑπόληψιν, ἐξ ἧς κινούμενος πέπομφας τῇ ἐμῇ κρίσει τὴν δέλτον, παραλείψας τοὺς αὐτόθι ὄντας λόγους, καὶ λόγον φωσιῆρος ἐπέχοντας, ἐπεύχομαί σοι προβασμὸν λαμπρόν, καὶ τὰ σωτηρίας ἐχόμενα.

αὐκ, Φεβρουαρίου β, ἐν Νησίῳ.

Ὁ εὐχέτης σου πρὸς Θεὸν καὶ ὄλος οἰκεῖος.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης Ἰωσήφ.

Τῷ Πανιερωτάτῳ καὶ Θεοπροβλήτῳ Ἀγ. Μονεμβασίας

Κυρίῳ Κυρίῳ ΧΡΥΣΑΝΘῶ

Τῷ σεβασμιωτάτῳ μοι Δεσπότη καὶ Γέροντι

τὴν δουλικὴν ἀπονέμω προσκύνησιν.

Πρὸς τίνα ἄλλον, σεβασμιώτατε Δέσποτα, οἰκειότερον ἠδύνατο ἢ δέλτος αὐτῆ τοῦ Νεομάρτυρος Ἰωάννου ἀφοσιωθῆναι πλὴν Σοῦ, τοῦ δίκην φιλοπόνου μελίσης ἀνιχνεύοντος τὰ καλά, καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τῆς σαυτοῦ παροικίας ἀναστρεφόμενου, καὶ ἀνευρόντος τὸν θησαυρόν, καὶ ἀνακαλύψαντος; Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν, οἷον ἐπάξιος ἐπαίνων ἦς, ἵνα μὴ δόξω κολακεύειν τὰ σά, οἷα παρὰ Σοῦ, τὸ δὲ εὖ εἶναι λαβόν, πρὸς δὲ καὶ τὸ κλέος καὶ ἡ δόξα καὶ ἐπίδοσις ἔνεστι, καὶ ἐλπίζεται, παρὰ Σοὶ κεῖται τῷ τῶν ἀπάντων τῶν καλῶν δοτῆρι, καὶ μετὰ Θεὸν χορηγῶ, ἄλλοι θαυμαζέτωσαν τὰ ἄλλα Σὰ ἀξιόπαινα καὶ σχεδὸν ἀμίμητα προτερήματα. Ἐμοὶ δὲ θαυμαστὸν ἢ πρὸς τὸν Νεομάρτυρα τοῦτον τῆς Σῆς Σεβασμιότητος ἄπλειτος εὐλάβεια, ἥτις οὐ μόνον τὰ τούτου Ἅγια καὶ θαυματόβροτα λείψανα ἐν παραβύστω τυγχάνοντα εἰς φῶς προήγαγεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τούτου μαρτυρικοῖς ἐγκωμίοις παρ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαθοῦς συγγραφεῖσιν ἐνησμενίσαστο, καὶ εὐηρεστήθη, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἀτέχνῳ καὶ ἀμούσῳ τῆς ἀκολουθίας ἀματογραφία, ὅσον ἐπὶ τῷ τῶν Νεομάρτυρα, καθάπερ ἐν οὐρανῷ, οὕτω καὶ ἐπὶ γῆς δοξασιθῆναι, καὶ πολιοῦχον γενέσθαι γινώριμον τῇ ποθητῇ αὐτοῦ Πατρίδι, ὅσον ἐκ τοῦ νέου μαρτυρολογίου παρὰ τῶν φιλομαρτύρων γινωσκόμενον, ἄλλως ἀγνώριστον τυγχάνοντα πρότερον, καὶ σχεδὸν ἀκατονόμαστον. Δέχθητι λοιπόν, ὦ χρυσόπλεκτος καὶ πανσέβαστος κορυφή, τὴν ἐξ εὐλαβείας μᾶλλον, ἢ σπουδῆς πεποιημένην ταύτην τοῦ Νεομάρτυρος δέλτον, καὶ διασκευάμενος τὰ ἐν αὐτῇ, εἶθε μὴ ἀπαξιώσεως εὐμενοῦς δε-

ξιώσεως, ἀλλὰ διὰ τῶν Σῶν ἀναλωμάτων εἰς φῶς τοῦ τύπου προαχθεῖη, εἰς ἀθάνατον μνήμην τῆς ἀπλείτου Σου πρὸς τὰ θεῖα εὐλαβείας, δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ Νεομάρτυρος ἀκράδαντον, στήριγμα τῶν περὶ τὴν πίστιν σαλευομένων, καὶ καύχημα παντὸς τοῦ χριστιανύμου πληρώματος τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ μετέπειτα. Πολλῶν δὲ ἕνεκα τὴν μαρτυρικὴν ταύτην δέλτον Αὐτῇ ἀφωσίωκα. Α'. μὲν οὖν τὰ Ἅγια τοῖς Ἅγιοις, τὰ ἱερὰ τοῖς ἱεροῖς, καὶ τὰ τοῖς μάρτυσιν ἀφωσιωμένα τῷ φιλομάρτυρι ἀποδοτέον. Β'. οὖν ἐκ τῆς Ἑμετέρας παροικίας ὁ τηλικούτος ἀσιτῆρ ἔλαμψεν, ὁ διανγέστατος. Γ'. δὲ καὶ κυριώτατον, ὅτι ἡ ἐμὴ πρὸς τὴν σεβασμιότητά Της εὐλάβεια καὶ δουλικὴ εὐγνωμοσύνη ἐνταῦθα μᾶλλον ἀποδειχθῆναι ὀφείλετο: διὰ ταῦτα οὖν πάντα, θάρρει δουλικῶς κινήσεις τὴν ἄμουσον, καὶ ἄρρυθμον ταύτην δέλτον τοῖς Ἑμετέροις πανσεβάστοις γούνασιν ἀνέθηκα, οἷα Διὶ βασιλεῖ μεγίστῳ, καὶ θεῶν ὑπεριτάτῳ, οὐ τύφῳ κεκινημένος, ἀλλ' εὐλαβείᾳ τῇ πρὸς τὸν Ἅγιον προσορμηθεὶς, ἦν ἀποδέξαιτο εὐγενῶς καὶ φωτὸς ἀξίαν ἀναδείξαντο τάτε ἄλλα καὶ οὖν ἀφωσίωτο παρὰ τοῦ τῆς Ἑμετέρας πανσεβάστου μοι Πανιερότητος

Πιστοῦ δούλου διὰ παντὸς

Παναρέτου Ἱεροδιακόνου.

αωκ. Μαΐου Α. Καλαμάτα.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΟΚΤΩΒΡΙΩ κα'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος
Ἰωάννου τοῦ ἀπὸ Γουβες, κόμης τῆς Μονεμβασίας.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν ψαλμὸν στιχολογοῦμεν τὴν πρώτην Στά-
σιν τοῦ Μακάριος Ἀνήρ.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους σ'. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ Προσόμοια τὰ παρόντα.

ἤχος β'. "Οἱ ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νέος ὢν τὸ σῶμα κομιδῆ, μέγας δὲ ψυχὴν τὸν ἀρχαῖον Σατᾶν
κατέβαλες, καὶ τοῖς τῶν αἱμάτων σου κρουνοῖς ἀπέπνιξας, οἷς Θεὸς
ἐπροφύρωσε, τὴν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησίαν ἐνδόξως, ὦ Ἰωάννη κλεινέ,
ὡς ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἐλλείπης πάντοτε πρεσβείαν προσφέρειν, τῶν τε-
λούντων πόθῳ σου τὴν ἀθλησιν.

Ἄγει ἐτησίαν ἑορτήν, ἡ τερπνὴ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὦ Ἰωάννη
σοφέ, μνήμην ἑορτάζουσα τῆς σῆς ἀθλήσεως, καὶ γεραίρει τοὺς
ἀθλους σου, οὓς, Μάρτυς, ὡς ῥόδα, ταῖς χερσὶ κατέχουσα, τὰ ἑαυ-
τῆς στεφανοῖ τέκνα συνελθόντα ἐν πίστει, ἐν αὐτῇ αὐτὰ καταστέ-
ψας τοῖς ἐκ λόγων ἄνθεσι, πανεύφημε.

Εἶπει, ὦ τρισμακάρο, πληρωθεὶς, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ γὰρ καιρίως,
πάθος μιμούμενος τούτου τὸ σωτήριον, καὶ ζωηρόρον τε παρ' αὐτοῦ
τὴν ἐνέργειαν τῶν σῶν θαυμασίων, μάρτυς, ἐναπέιληφας καὶ δια-
σώζεις τανῦν, πάντας τοὺς πρὸς σὲ εἰσιόντας πάσης χαλεπῆς ἀλγη-
δόνας, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πύργος εὐσεβείας περηνῶς, καὶ ἐρειρησμένος, τρισμακάρο, ἐπι

τῆς πίστεως, πέτρων τὴν ἀσάλευτον, ὧφθης ἀνάλωτος πειρασμοῖς καὶ ἀκλόνητος, καὶ πλείστοις κινδύνοις, τοῦ σφοδροῦ τε κλύδωνος, τοῦ τῶν ἀθέων, σοφέ, ὅθεν ἀκλινη εὐρηκῶς σε, ὁ Χριστὸς σὲ ἔσπεψε, μάρτυς, στέφει οὐρανίῳ, ἀξιάγαστε.

Αἷμα σου τὸ θεῖον, ἀθλητά, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ἐνεχούθη, ὃ Ἰωάννη κλεινέ, ὅστις τὸ σωτήριον αἷμα ἐκένωσεν ἐν σταυρῷ καὶ ἐγεύσατο χολῆς τε καὶ ὄξους; ἵνα ἐκλυτρώσῃται τῆς τυραννίδος ἡμᾶς, ὧπερ μὴ ἐλλείπης πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν τελούντων ἐκ πόθου, μάρτυς, ἀξιόμνητε, τὴν μνήμην σου.

Ὅντως ὡς κηρίον ἐκλεκτὸν τῆς Χριστοῦ τραπέζης, τρισμάκαρ, μέλισσαι ἄγραι σὲ περικυκλώσασαι, ἔτυπον, ζίφουσι, καὶ ὡς κύνες ἀτίθασσοι, σὲ καταλαβόντες, Ἄγαρ οἱ ἀπόγονοι, οὐδόλως ἔπτηξας τούτων ἀπειλάς, ἀλλ' ὡς ἄλλου πάσχοντος ἐτέλεις, τὴν δόξαν τὴν σὲ περιμένουσαν σκοπούμενος.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σου, ἀξιάγαστε μάρτυς Ἰωάννη καλλίνικε, τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ἣν κατ' ἐνώπιον τῶν δυσσεβῶν ὁμολόγησας, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ὅθεν τὸ καρτερόν τῆς εὐψυχίας σου ἐφριζᾷ δαίμονες, ἐκρότησαν ἄγγελοι, καὶ ἡ ἁγία Τριάς ἐταινίωσεν ἡμεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς ἐτήσιον ἔορτὴν ἄγοντες, ἐν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις, τὴν παναγίαν σφαγὴν σου γεγαίρομεν καὶ κατασπαζόμεθα, σὺν εὐλαθείᾳ καὶ πόθῳ, τὴν θήκην τῶν λειψάνων σου, μεσίτην σὲ προβάλλομεν πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν παρέχοντα τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχήτως γνωριζόμενος· αὐτὴν ἰκέτευε, σεμνὴ παμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶσοδος· Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα· καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς; τίς ἀκουστά ποιήσει ὑμῖν; ἀγκάτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, γίνεσθε μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς. Λέγει Κύριος, ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητέ μοι· καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ, ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔσται πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγαγα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος, ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμὶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος, ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ· καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν θάσσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεῖα σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀζίους ἐκτουτοῦ. Ὡς χουστὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνγλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδορκοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἰψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ

δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπίσει αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνει δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ὑφήσονται χάλαζι. Ἄγανακτῆσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θιλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλειμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περὰ τῶν γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιγὴν. Συχηρὰ ἰδιόμελα· ἦχος α'.

Τῷ θείῳ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, Ἰωάννη μάρτυς, φλεγόμενος τὰς τῶν ἀνόμων βασιάνους εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· ἀλλὰ σοῦ τὸν λογισμὸν τοῖς οὐρανίοις κάλλεσι προσηλώσας, ἔσπευσας φθάσας πρὸς τὸν ποθούμενον, οὐ καὶ τὰ στίγματα ἐν τῇ σαρκί σου χαίρων ἐδάστας· οἷς σεμνυόμενος, ἀδικαίπτως πρέσβευε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ἦχος δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης Χριστός, οὐρανῶν τὰς πύλας ἀνοίξας, εἰς τοὺς ἀκηράτους δώμους δέχεται σε, ὦ Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ βασιλείας συμμέτοχον δείκνυσι, ὡς συγκοινωνόν, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὧ παριστάμενος, μὴ ἐπιλάβου ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τοῦ νέου ἀθλητοῦ δεῦτε συνδράμωμεν· προῦθηκε γὰρ ἡμῖν τράπεζαν μυστικὴν, τὰς λαμπρὰς αὐτοῦ ἀριστείας καὶ τρόπαια, καὶ συγκαλεῖται πάντας πρὸς εὐωχίαν· μηδεὶς

ἐξέλθη πεινῶν τῆς ἱερᾶς ταύτης πανδικσίας, καὶ γὰρ ἀμείβεται πάντας τοῖς οὐρανίοις χαρίσμασιν, ὧν ἐν μετοχῇ γενέσθαι ἀξιοθείημεν, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις αὐτοῦ παρχλήσσει.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ἐλκόμενος ἀνηλεῶς ὑπὸ τῶν παρανόμων ἐξομῶσαι, Ἅγιε, οὕτως ἐβόας πρὸς αὐτούς· διὰ ποῖον ἔργον τύπτέτε με, παράνομοι; ὅτι τὸν ζωδότην Χριστὸν οὐκ ἀροῦμαι, ὅτι ὡς Θεὸν ὄντα τοῦτον καταγγέλλω, ὅτι μικροφραγῆσαι οὐδόλως ἀνέχομαι; τὸ ψεῦδος βδελύττομαι, καὶ τῇ ἀπάτῃ οὐχ ὑπέικω, διὰ ποῖον ἔργον θέλετέ με φονεῦσαι; ἀλλ' ὄψεσθε ἐν τῇ δόξῃ Χριστοῦ με λάμποντα.

Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀβραμικήν προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Σίχον Συχηρὰ προσόμοια· ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πανευκλεῆς· τοὺς τυράννους ὤλεσας, ὄφρυν καὶ θράσος κατέβαλες, καὶ τοῦ ἀλάστορος, καὶ δεινοῦ Βελιάρ ἐνεδραν καὶ σκώμματα, τελείως καθελὼν, ὧ τρισύλβιε· διὸ γηθόμενοι, εὐφημοῦμεν τοὺς ἀγῶνας σου· καὶ τελοῦμεν τὴν μνήμην σου ἐνδοξε.

Σίχ. Θιυμασιὸς ὁ Θεός.

Κιριῶς ὦ Μάρτυς, πληρωθεὶς, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας, καὶ τοῖς κρουοῖς τῶν αἱμάτων σου τὸ πῦρ κατέσβεσας, τὸ τῆς δυσσεβείας, ἀετὸς λευκώτατος καθάπερ ὑψιπέτης ἀνέδρομες εἰς τὰ ἀνάτορα οὐρανῶν καὶ τοῖς στρατεύμασι τῶν μαρτύρων ἀεὶ εὐφραίνόμενος.

Σίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Τοὺς πόθῳ τελούντας σου τὴν σὴν ἀθλησιν, αἰδίδιμε, περιφρουρῶν διαφύλαττε, καὶ ἐνδυνάμωσον πάντοτε Κυρίῳ πράττειν τὰ εὐάρεστα, ταῖς σαῖς πανευπροσδέκτοις δεήσασιν, ὧ κοινὸν καύχημα, Ἰωάννη παμμακάριστε καὶ μαρτύρων κλεινὸν ἀγαλλίαμα.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ στίφη τὸν νέον ἀθλητὴν σὲ ὑμνοῦμεν, ὦ Ἰωάννη παναοίδιμε, διὸ γὰρ σου πρὸς πίστιν, τὴν ὄντως ἀγίαν, καλῶς στηριζόμεθα, μακάριος εἶ, ὑπὲρ αὐτῆς ἀθλήσας, καὶ ἐχθροῦ ταπεινώσας τὴν ἔπαρσιν. Γουβῶν τὸ γέννημα, Μονεμβασίας τὸ καύχημα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας σεμνὸν ἀγαλλίαμα, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Ἄνυμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως, συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου, Πανάμωμε, ἢ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Ἰωάννην τὸν θεῖον ἀνευφημήσωμεν, ὡς τῆς πίστεως βάσιν, καὶ μέγα στήριγμα, τῆς κερτερίας ἀληθῶς τὸν ἀδάμαντα, τὸν γενναῖον ἀθλητὴν, καὶ δυσεβῶν στηλιτευτὴν, τὸν ἐκλαμπρον μαργαρίτην, πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Χαίρε πύλη Κυρίου, ἢ ἀδιόδευτος, χαίρε τοῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαίρε ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Συχνολογίαν, Κάθισμα.

ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖον φρόνημα ἐνειλημμένος, ὦ ὑπέρμαχε Μονεμβασίας, καὶ τοῦ Χριστοῦ ὄπλα στερορψυχε, Ἄγαρηνῶν τε τὸ θάσος κατέβαλες, καὶ τὸν Βελίαρ γενναίως κατήσχυνας, νίκης ἔπαθλα σαφῶς ἐκ Θεοῦ δεξόμενος, δώρησαι τοῖς πιστοῖς παθῶν ἰάματα.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ λόγου, μόνη Πάναρχη Παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι ἀγγέλου ὑπεράρασα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γεγόμενον βερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β'. Συχνολογίαν, Κάθισμα. ἦχος γ'. Τὴν ὁραιότητα.

ὦ τῆς ἀνδρείας σου, Μάρτυς ἀήττητε! καὶ γενναϊότητος, μεθ' ἧς, Πανεύφημε, τῷ μαρτυρίῳ τοῖς φρικτοῖς ἀγῶσιν ἐγκαρτερήσας, τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας, Ἰωάννη Μακάριε, καὶ τῆς Ἄγαρ ἡσχυνας ἀπογόνους τοῖς λόγοις σου, ἐλέγχων αὐτοὺς ἐν παρησίᾳ θείᾳ· διὸ σε λαμπρῶς ἀνευφημοῦμεν.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

ὦς ἀγεώργητος, Παρθένε, ἄμπελος, τὸν ὠραιότατον βότρου ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν τὸν οἶνον τὸν σῴτηριον πάντων, τὸν ευφραίνοντα τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὅθεν ὡς αἰτίαν Σε τῶν καλῶν μακαρίζοντες, ἀεὶ σὺν τῷ ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαίρε ἢ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλειον Κάθισμα. ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καλαμάτα ἢ κλεινὴ χαίρει καὶ τέρπεται· φαιδρῶς, τῶν λειψάνων τῶν σεπτῶν, λάρνακα θεῖαν σου στερορᾶν, κατηξιώθη βραστάζειν καὶ περιπτύσσειν, λαὸς δὲ τοῦ Χριστοῦ, σοῦ τὴν μνήμην τιμᾶ. Ἐνθέρμως σοι βοᾷ, ἀξιάγαστε! Ἄγαρηνῶν διάσωσον τοῦ βάρους, καὶ τὸν κλοιὸν κατασύντριψον, τῆς τούτων βλάβης καὶ τῆς κακίας, ἀνωτέρους ἀνάδειξον.

Ἔτερον, ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ μόνῳ βασιλεῖ, νῦν παρίστασαι χαίρων, διάδημα φαιδρὸν καὶ στολὴν, ἐξ οἰκείων βαφεῖσαν αἱμάτων σου, περικείμενος, ἐνδοξε, καὶ θεούμενος, καθαρωπάτη μεθέξει, ὅθεν σήμερον, ὦ Ἰωάννη, τελοῦμεν, τὴν μνήμην σου ἐνδοξε.

Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Μαρία, τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότητος δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σῶζεις τοὺς δούλους Σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχος.

Προκείμενον ἤχος δ΄.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον Μαρτυρικόν. Μετὰ τὸν Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β΄.

Τίς μὴ εὐφημήσει σε, Ἀθλοφόρε Κυρίου, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὴν λαμπρὰν μαρτυρίαν; τὸν μὲν γὰρ ἐκ πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα λόγον καὶ Θεόν, φύσει Θεὸν ὄντα καὶ ἐπ' ἐσχάτων φύσει γενομένον ἄνθρωπον, τρανῶς ἀνεκήρυξας, τὸν δὲ τῆς πλάνης ἀρχηγέτην, καὶ ἀπαταιῶνα καὶ πάσης ἀθεμιτουργίης ἐφευρετήν, θρασυαίως καθύβρισας, διὸ καὶ ἀνεβόας: Χριστὸν σέβομαι, Χριστῷ λατρεύω, καὶ τὰ πάντα προδίδωμι, ἵνα αὐτὸν μόνον κερδίσω: αὐτῷ οὖν ἀδικείπτως πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ζ΄. Καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς η΄.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, ἤχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ περσεύσας.

Νεκρώσας τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, τὸν νοῦν μου καταύγασον, ἀνυμνήσει τὴν φαιδρὰν πανήγυριν σου λαμπρὰν καὶ τὴν θείαν ἄθλησιν Πανεύφημε.

Ἁγία τῶν θείων μαρτύρων πᾶσα πληθὺς, ἐνδόξως δεξάμενοι

Ἰωάννην τὸν κλεινόν, σκηνώμασιν οὐρανῶν, εἰσαγάγετε τοῦτον εὐφρακινόμενοι.

Ὅτως εἰς τέλος ἠφάνισας ὁ ἐχθρὸς, ὁ γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἐξαλείφειν ἐγκυαυῶν, ποδῶν πατεῖται πρὸ τῶν σῶν ὡς στρουθίον, τρισμακάαρ, ἐμπικιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὰ τῆς καρδίας μου πάθη τὰ χαλεπά, Θεοτόκε, ἴσασαι, τῶν ἀστάτων λογισμῶν, τὸ δεινὸν κλυδώνιον τῆ σῆ μεσιτεία πρὸς Θεὸν κόπασον Δέσποινα.

ὦδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν Ἁγιος ὡς σὺ.

Ὁ ξίφος, Μάρτυς, τὸν στερρὸν τῆς ἀνδρείας σου πύργον διατάραξεν ὅλως, ἀλλ' ὄφθης καρτερικὸς ποιναῖς καὶ τοῖς σπαρχαμοῖς, οὓς ἀσπλάγγως προσήγαγον οἱ ἔκφρονες.

Πολλοὺς ὑπέστης πειρασμοὺς ἀπακονήσασθαι, Μάρτυς, τὴν σωτήριον κλήσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἀλλ' ἔμενες σταθερὸς, μέχρι τέλους τρισμακάαρ, πιεζόμενος.

Ἐκ τῶν παθῶν τῶν σαρκικῶν ὅλως ἀπεμακρύνθης, καὶ οὐδὲν ὡς τοῖς λόγοις ἐχαυνώθης τῆς μητρὸς, ἀλλὰ στηρίζων αὐτήν, παρρησία τὸν Κύριον ἐκήρυξας.

Θεοτοκίον.

Παστὰς Κυρίου ἐκλεκτή, οὐρανίης παστάδος ποίησον κληρονόμον τὸν προστρέχοντα τῆ σῆ θεονύμφευτε στοργῇ, καὶ ἀπίρω πόθῳ σὲ γεγαίροντα.

Κάθισμα, ἤχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐπεφάνη σήμερον τῷ σῷ προσώπῳ θεία χάρις, Ἁγίε, καὶ κατελάμπρυνεν αὐτὸ κάλλους ἀρρήτου λαμπρότητι ἐκπληρωθέντος τῷ ξίφει τοῦ σώματος.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμχε τῶν ἐν ἀνάγκῃς, καὶ πρεσβεία ἔτοιμος τῶν ἐλπίζοντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρόψη ἢ πάντων βοήθεια.

ῥῶδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Θωπεῖται ἰσχυσαν οὐδόλωσ, πάνσοφε, παρανόμου γυναιίου μετα-
βάλειν σοῦ τὸ καρτερόψυχον, ἀλλ' ἀπεβάλου σὺ αὐτήν, Ἰωσήφ
ἐκμιμησάμενος.

Τυράννου πέπαιται ὄφρῦς, πανόλβιε, εὐσεβῶς καὶ ἀνδρείως, τὸν
ἀθλητήν, Σὲ ἐνκτενίζοντος, καὶ τὰς βρασάνους τὰς αὐτοῦ εἰς οὐδὲν
γε λογιζόμενον.

Τοῦ θείου ἔρωτος, μάρτυς ἀήττητε, ἀπηρητήθης καὶ νόμου ταῖς
ἐντολαῖς, ὅλωσ ἐπροσήλωσας, καὶ τοῦ Βελίαρ τῶν βελῶν, Ἰωάννη
κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον.

Ἄγια Δέσποινα, τὸν ὑπεράγιον ἢ κυήσασα Λόγον, ἀγιασμὸν τῆς
ψυχῆς μου δώρησαι, καὶ τρικυμίας πειρασμῶν τὴν ζωὴν μου ἐλευ-
θέρωσον.

ῥῶδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Δεῦτε συνδράμωμεν οἱ πιστοί, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας Ἰωάννου
καταμαθεῖν, καὶ τὴν θεῖαν ἀθλησιν αὐτοῦ μετ' εὐλαθείας τελέσας
ἵνα προστάτην τοῦτον θερμὸν πλουτίσωμεν.

Στεφάνῳ κοσμούμενος ἀθλητά, τῷ τοῦ μαρτυρίου, Ἰωάννη πα-
νεύφημε, καὶ πορφύρᾳ ἐξ αἵματος τῇ στολῇ ἐνεδύσω μακάριε, ἐν
δόξῃ νῦν τῷ βασιλεῖ παριστάμενος.

Οὐκ ἀρνοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, βλέπων βλοσυρῶς ὁ ἀθλη-
τῆς τοῖς παρανόμοις ἐκράυγζε, τῷ δὲ λοκολάνῳ ἐκείνῳ ἀποτάσ-
σομαι, καθάρματι τῆς πλάνης, καὶ οὐ συντάσσομαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄρος πάλαι σε Δανιήλ βλέπει τηλαυγῶς μαρμαρυγαῖς τῆς
παρθενίας ἐκλάμπουσας, ἐξ οὗ ἐτμήθη λίθος, συντρίβων Πάναγγε
τὰ εἶδωλα τῆς πλάνης σθένει θεότητος.

ῥῶδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Εἰρκτὴ οὐδὲ μάλιστα, οὐ τυράννων ἀπειλαὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ
ισχύσουσιν ἀποστῆναι ἀγάπης, ὧ ἀθλητά, ἐβόας γηθόμενος, Ἰωάννη,
μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς ἄστρον ἀνέτειλας, Ἰωάννη ἀθλητά, καὶ ἔφηνας τὴν σύμπα-

σαν ταῖς ἀκτίσι τῶν θείων καὶ φαινῶν ἀγῶνων σου ἐνδοξε, τῶν
μαρτύρων ἢ δόξα καὶ ὁ στέφανος.

Ποὺς κατεπάτησας τὸν ἀρχαῖον περριστήν, καὶ νῦν ἀγάλλη
ἐνδοξε, ἐν οὐρανίοις δρεπόμενος ἀφειδῶς, στεφάνων τῶν πόνων σου,
καὶ ἡμᾶς οἰκειῶν τῷ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Ἐπλήθυνον, Δέσποτα, ὑπὲρ ἄμμον θαλασσῶν, τὰ πονηρά μου
πταίσματα, ὡς κεκτημένος πέλαγος οἰκτιρῶν ἐπίστρεψον σῶσον
με παρακλήσεσι, Λόγε, τῆς τεκούσης Σε.

Κοντάκιον ἤχος δ'. Ὁ ὑπρωθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν γενναϊότατον Χριστοῦ ἀθλοφόρον, τὸν ἐν ὑστέροις τοῖς και-
ροῖς καθελόντα τὴν δυσεβῆ παρανοίαν, τοῦ δράκοντος τρανῶς, δεῦτε
εὐφημήσωμεν, ἐν ὧδαῖς χαρμοσύνουσι, καὶ κατασπασώμεθα, τῶν λει-
ψάνων τὴν θήκην, μεγαλομάρτυς, κρίζοντες αὐτῷ σῶσον κινδύνων
τούς σὲ μακαρίζοντας.

Ὁ οἶκος.

Τοῦ ἀθλοφόρου τὴν ὑπέρλαμπρον μνήμην, δεῦτε πάντες τῶν
ὑμνων τοῖς στεφάνοις λαμπρῶς καταστέψωμεν, καὶ γὰρ οὗτος τὸν
παλαιὸν περριστήν ἐν ἀπαλῷ κομιδῇ τῷ σώματι ἐκνικήσας, ὁμ-
βρίζει ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν, ἰαμάτων τὰ βρέυματα, καὶ ταῖς βρασάνοις
ἐγκαρτερῶν, ἐν πολλοῖς καὶ πικροῖς αἰκισμοῖς, τὸν δρόμον τοῦ μαρ-
τυρίου τετέλεκε, καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν πίστιν τετήρηκε,
βοῶντες θερμῶς αὐτῷ, σῶσον κινδύνων τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ὀκτωβρίου κα. Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεο-
μάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἀπὸ Γουβες, κόμης τῆς Μονεμβασίας.

Στίχος.

Νόμους φυλάττων νηστίμου καιροῦ πόθῳ,

Ζωὴν ἔθυσας, ὦ Ἰωάννη Μάκαρ.

Πρώτη Ἰωάννην εἰκάδι ἐκτεινον ἄνομοι.

Ουτος ο νεοφανής μάρτυς του Χριστού Ιωάννης, ήτον από την περιφανή Πελοπόννησον, εκ των μερών της Μονεμβασίας, νέος την ηλικίαν έως δεκαπέντε ετών, πεπαιδευμένος τα ιερά γράμματα και ο μὲν πατήρ αυτού κατήγετο από εν χωρίον, καλούμενον Γεράκι, τιμώμενον με θρόνον επισκοπής παρὰ της Μητροπόλεως Μονεμβασίας, η δὲ μήτηρ αυτού από εν χωρίδιον της Μονεμβασίας Γουδες επιλεγόμενον,⁽¹⁾ εις δὲ τὸν καιρὸν της αιχμαλωσίας της Πελοποννήσου, της γενομένης κατὰ τὸ 1770, ἐλθόντες Ἄλβανοι πολλοὶ καὶ αιχμαλωτίζοντες τοὺς ἐκεῖ χριστιανούς ἠχμαλωτίσαν καὶ τὸ χωρίον τοῦ Μάρτυρος καὶ τὸν μὲν πατέρα αὐτοῦ ἀπέκοψαν ἐν μαχαίρᾳ, αὐτὸν δὲ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ αιχμαλωτίσαντες ἐπῆραν μαζύ των, καὶ τοὺς ἐπῆγαν εις τὴν Λάρισσαν, καὶ ἐκεῖ ἐπωληθησαν δις, καὶ τρίς, ὁ κατ' εἰς ξεχωριστά, ὕστερον δὲ ἐπωλήθησαν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, εις ἓνα Ἀγαρηνὸν Θεσσαλονικέα, ὅστις ἐπειδὴ παιδίον δὲν εἶχεν, ἠγάπα πολὺ τόσοσιν αὐτὸς ὅσον καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, νὰ κάμωσιν ὡς ψυχοπαίδι τὸν εὐλογημένον Ιωάννην, ὅθεν καθημερινῶς δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐνοχλῆ δοκιμάζων νὰ τὸν διαστρέψῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν, καὶ τὸν ἐπιστρέψῃ εις τὴν ἰδικὴν του θρησκείαν, πότε με κολακείας καὶ ὑποσχέσεις τιμῶν καὶ ἀξιομάτων, πότε με φοβέρας τιμωριῶν καὶ βασάνων· ἀλλ' ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἔστανε στερεός, καὶ ἀκλόνητος εις τὴν εὐσέβειαν, καὶ ταῦτα πάντα ἐνόμιζεν εις οὐδὲν ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν κουρασθεῖς ὁ Ἀγαρηνὸς ἀπὸ τοῦ νὰ παρακινή τὸν Ἅγιον διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν εὐσέβειαν, καὶ μὴ δυνηθεῖς, εις ὅλον τὸ ὕστερον ἐθυμώθη, καὶ βιάλλοντάς τον ἐμπρός με τὸ σπαθίον τὸν ἐπῆγε δέροντας ἕως εις τὴν αὐλὴν τοῦ τζαμίου καὶ ἐκεῖ ἐσυνάχθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἀγαρηνοί, οἵτινες ἐδίαιον τὸν μάρτυρα νὰ τουρκίση σπαθίζοντες, λακτιζοντες, βιάλλοντες τὰς πιστόλας εις τὸ στήθος του, καὶ ἄλλα πολλὰ ποιούντες· ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζον, ἐπειδὴ ὁ γενναῖος Ιωάννης, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ἔλεγε: δὲν γίνομαι Τουρκος, ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι καὶ Χριστιανὸς θελω ν' ἀποθάνω. Ἀφίνω νὰ λέγω τὰς

(1) Κατὰ νεωτέρας ἐξηκριθωμένης πληροφορίας ὁ μὲν πατήρ αὐτοῦ κατήγετο ἐκ τοῦ χωρίου Γουδες τοῦ τέως δήμου Ἐλους, της Μονεμβασίας, ἡ δὲ μήτηρ ἐκ τοῦ χωρίου Γερακίου τοῦ τέως δήμου Γερωνθῶν.

μαγείας καὶ τὰ σατανικὰ γοητεύματα, ὅπου καθημερινῶς ἔκαμνεν ἡ γυνὴ τοῦ αὐθέντου του με ἄλλα κακογραδία ἀγαρηνά, διὰ νὰ κάμωσιν ἔξω φρενῶν τὸν εὐλογημένον Ιωάννην, ἡ καὶ νὰ τὸν ἐκλύσουν εις ἐπιθυμίαν γυναικὸς καὶ οὕτω νὰ τὸν τουρκίσουν, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἀπ' ὅλα ταῦτα τὸν ἐφύλαττεν. Ἐφθασε καὶ ἡ νηστεία της κυρίας Θεοτόκου, τοῦ δεκαπενταγούστου λεγομένη, καὶ ἐπειδὴ ὁ αἰδιδιμος Ιωάννης, δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἀρτυθῇ καὶ νὰ χαλάσῃ τὴν ἁγίαν νηστείαν, ἐκλείσθη ὑπὸ τοῦ αὐθέντου του ὑποκάτω εις ἐν κατώγειον, ὅπου ἦτον τόπος τῶν ἀλόγων, καὶ ἐκεῖ εις τὸ διάστημα τῶν δέκα πέντε ἡμερῶν πότε τὸν ἐκρέμα καὶ τὸν ἐκάπιζε με ἄχυρα, πότε τὸν ἐκτύπα με τὸ σπαθίον εις ὅλο τὸ κορμίον, βιάζοντας αὐτὸν διὰ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰ μισαρὰ φαγητά των, τόσοσιν τὴν ἡμέραν ὅσον καὶ τὴν νύκτα· ἀλλ' ὁ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς μιμούμενος τοὺς τρεῖς παῖδας, ὅπου δὲν ἠθέλησαν νὰ μαροφαγῆσουν ἀπὸ τὰ βρώματα τοῦ Βασιλέως Ναβουχοδονόσορ καὶ τοὺς Ἁγίους Μακκαβαίους, ὅπου δὲν ἠθέλησαν νὰ φάγουν χοιρινὰ κρέατα, διότι ἦτο ἐμποδισμένα ἀπὸ τὸν θεῖον Νόμον, αὐτοὺς λέγω μιμούμενος, δὲν ἔστερξεν ὁ μακάριος με τελειότητα οὔτε καὶ νὰ γευθῇ ἀπὸ τὰ ἀρτυμένα φαγητά, ἀλλ' ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα καὶ τὴν βοήθειαν της Κυρίας Θεοτόκου, διὰ τὴν τιμὴν της ὁποίας ἡ νηστεία αὕτη γίνεται, ἐπρόσχιε κάλλιον νὰ θανατωθῇ παρὰ νὰ χαλάσῃ τὴν Ἁγίαν νηστείαν, ὁ δὲ αὐθέντης του βλέποντάς τον ὅτι δὲν πείθεται τὸν ἄφινη νηστικὸν δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ δὲν τοῦ ἔδιδε νὰ φάγῃ ὀλοτέλα, ἡ δὲ Μήτηρ αὐτοῦ στέκουσα κοντὰ εις τὸν υἱὸν της, καὶ βλέπουσα αὐτὸν ἀποκαμωμένον ἀπὸ τοὺς σπαθισμούς καὶ ἀπὸ τὰ κρεμάσματα καὶ ἀπὸ τὴν νηστείαν, καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας κακοπαθίας, ὅπου ἐδοκίμαζε τὸν ἐπαρκαίνει διὰ νὰ φάγῃ, λέγουσα πρὸς αὐτόν: φάγε υἱέ μου, ἀπὸ τὰ φαγητά αὐτά, φάγε διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃς καὶ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία σε συγχωροῦν, διότι δὲν τὸ κάμνεις με τὸ θέλημά σου, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, λυπήσου, υἱέ μου, καὶ ἐμένα τὴν πτωχὴν καὶ τεθλιμένην μητέρα σου καὶ μὴ θελήσῃς νὰ ἀποθάνῃς παρὰ καίρα νὰ με ἀφήσῃς ἀπαρηγόρητον εις τὴν σκλαβίαν ταύτην καὶ ξενητείαν, ἐπειδὴ ἐσένα ἔχουσα, δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι εὐρίσκομαι εις σκλαβίαν· ὁ δὲ Μάρτυς στηρίζων τὴν ἀσθένειαν της Μητρός του, τῇ ἔλεγε: διὰ τί κάμνεις ἔτσι, μητέρα μου, διὰ ποίαν αἰτίαν κλαίεις, διὰ τί δὲν

μιμῆσαι καὶ ἐπὶ τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ, ὁ ὅποιος διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Πλάστου τοῦ ἠθέλησε νὰ θυσιάσῃ τὸν μονογενῆ του υἱόν, μόνον κλαίεις καὶ θρηνεῖς διὰ λόγου μου: εἶμαι παπᾶ υἱός, καὶ πρέπει νὰ φυλάττω καλλίτερα ἀπὸ τοὺς υἱούς τῶν λαϊκῶν. τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, διότι ὅταν τὰ μικρὰ δὲν φυλάττομεν, πῶς ἠμποροῦμεν νὰ φυλάξωμεν τὰ μεγάλα; Τέλος πάντων βλέποντας ὁ αὐθέντης του, ὅτι δὲν δύναται νὰ καταπέσῃ τὸν Ἰωάννην, οὔτε νὰ ἀφήσῃ τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, οὔτε καὶ ν' ἀρτυθῇ καὶ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰ φαγητὰ ὅπου τῷ ἔδιδεν, ἐθυμώθη καὶ τοῦ ἐκτύπησε μίαν θανατηφόρον μαχαιριὰν εἰς τὴν καρδίαν, καὶ οὕτω μετὰ δύο ἡμέρας ἐτελεύτησεν ὁ αἰδιδίμος καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον, κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑπτακοσιοστὸν ἑβδομηκοστὸν τρίτον Σωτήριον ἔτος κατὰ τὴν εικοστὴν πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός.

Ἀποθνήσκων δὲ ὁ Μάρτυς παρήγγειλεν εἰς τὴν Μητέρα του, ὡς ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ εἰς τοὺς Ἑβραίους, νὰ σταθῇ νὰ κάμῃ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων του, καὶ νὰ τὰ πάρῃ νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἀγίου, ὁ Ἀγαρηνὸς ἐκεῖνος αὐθέντης του, ἔρριψε τὸ Ἅγιον αὐτοῦ λείψνον ἔξω τῆς αὐλῆς εἰς ἕνα κῆπον, διὰ νὰ καταφαρωθῇ ὑπὸ τῶν σκύλων ἀποβαλὼν καὶ τὴν μητέρα τοῦ Μάρτυρος. Ἄλλ' ὦ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ Βασιλεῦ! Ὅχι μόνον ἔμεινεν ἀβλαβὲς τὸ ἱερόν αὐτοῦ λείψανον, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἤστραπτεν ὡς ὁ ἥλιος, πολλοὶ δὲ τῶν Χριστιανῶν τῆς Λαρίσσης εἶδον εἰς τὰς δύο ἐκεῖνας ἡμέρας ὅπου ἦτον ἐρριμμένον τὸ ἱερόν λείψανον τοῦ Μάρτυρος εἰς τὸν κῆπον, φῶς οὐρανόθεν ὡς ἀστὲρα καταβάνα ἐπάνω τοῦ ἱεροῦ λειψάνου. Αὐτὰ ταῦτα πληροφορηθεὶς ὁ τότε Μητροπολίτης Λαρίσσης ἐζήτησε τὴν ἄδειαν καὶ λαβὼν ἐνταφίασεν αὐτὸ μετ' εὐλαθείας, ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Ἀγίου ἐνθυμουμένη πάντοτε τὴν παραγγελίαν τοῦ γλυκυτάτου της υἱοῦ, ἔμεινεν εἰς Λάρισσαν καὶ περιπλανωμένη ἀπὸ οἰκίαν εἰς οἰκίαν, ἐζήτηε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· ὁ οὖν αὐτάδελφος αὐτῆς μαθὼν, ὅτι ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ της εὐρίσκονται σκλάβοι εἰς τὴν Λάρισσαν ἐπῆγεν ἐκεῖ διὰ νὰ δυνηθῇ, εἰ δυνατόν, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ, φθάσας δὲ ἐκεῖ καὶ εὐρών αὐτὴν παρεκίνει αὐτὴν πολυειδῶς διὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πατρίδα των, τότε αὐτὴ ἐδιηγήθη τὰ γεγονότα πρὸς αὐτόν, τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου, τὴν παραγ-

γελίαν αὐτοῦ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ λειψάνου του, καὶ λοιπὰ καὶ τέλος τὸν σκοπὸν της, διὰ τὸν ὅποιον ἐκάθητο ἐκεῖ ὑποφέρουσα τόσην πενίαν· ὅθεν ὁ μὲν αὐταδελφὸς της ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια, αὐτὴ δὲ ἔμεινεν ἵνα τελιώσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ υἱοῦ της· πληρωθέντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγένετο παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσσης ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἀγίου, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ λαβούσα τὰ Ἅγια λείψνα καὶ περιπλανωμένη ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα της, καὶ κατόκησεν εἰς τὸ πατρικὸν της χωριδίον Γουβες, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της· ἐδιηγήθη λοιπὸν εἰς πάντας ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἰωάννης, μὴ θέλων νὰ ἀρνηθῇ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οὐδὲ νὰ μαροφκῆσῃ, ἐθανατώθη· καὶ ὅτι τὰ Ἅγια αὐτοῦ λείψνα εὐρίσκονται εἰς χεῖράς της καὶ ἐπειδὴ ὑποπτεύετο μήπως ὑστερηθῇ αὐτὰ ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Μονεμβασίας Ἰγνακίου, ἐφύλαττεν αὐτὰ κεκρυμμένα μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνων ἰκανῶν ἠσθένησε καὶ αὐτὴ, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισεν ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, παρήγγειλεν εἰς τοὺς συγγενεὺς αὐτῆς, ἵνα, ὅταν ἐνταφιάσωσιν αὐτὴν, βάλωσιν εἰς τὸν τάφον της καὶ τὰ λείψνα τοῦ υἱοῦ της Ἰωάννου, τὸ ὅποσον καὶ ἔκκευαν οἱ χωρικοὶ ἐκεῖνοι. Μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνων δέκα τριῶν ἐτελεύτησε καὶ ἡ γυνὴ τοῦ αὐταδελφοῦ της, καὶ ἐπειδὴ ἤθελον νὰ τὴν ἐνταφιάσωσι εἰς τὸν τάφον τῆς γενεᾶς των, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἔσκαπτον διὰ νὰ ἀνοίξωσι τὸν τάφον, ὅπου ἡ Μήτηρ τοῦ Ἀγίου ἐνεταφιάσθη, ἀλλ' εὐθὺς ὅπου ἐγένετο μία μικρὰ τρύπα ὡς τοῦ θυμῆτος! εὐγῆκεν ἄρρητος εὐωδία, τὴν ὅποιαν αἰσθνθέντες ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες ἠρώτων ἐν τῷ μεταξύ των, ὅποια εἶναι ἡ εὐωδία αὕτη; τότε ἐνεθυμήθησαν ὅτι εὐρίσκοντο ἐκεῖ καὶ τὰ Ἅγια λείψνα τοῦ Ἰωάννου· ὅθεν μετὰ φόβου, καὶ πολλῆς τῆς εὐλαθείας ἀνοίξαντες τὸν τάφον, εὗρον τὸ μὲν σῶμα τῆς μητρὸς τοῦ Ἀγίου διακλυμένον εἰς ὀστέα, καὶ τὸ σάββανον διεφθαρμένον· τὴν δὲ σκκοῦλαν, ἣτις εἶχε τὰ ἅγια λείψνα τοῦ Μάρτυρος, ἀβλαβῆ καὶ ὡς νὰ ἦτον ἐκεῖνη τὴν ἰδίαν ὥραν τεθειμένα εἰς τὸν τάφον· τότε εἰς συγγενῆς τοῦ Μάρτυρος, παπᾶ Ἰωάννης Κκουσκαλύβας ἐπιλεγόμενος, οἰκειοποιήθη αὐτὰ ὡς συγγενῆς καὶ κληρονόμος· ἀπὸ τῆς ὥρας λοιπὸν ἐκεῖνης διεφημίσθη, ὅτι τὰ Ἅγια λείψνα τοῦ Νεομάρτυρος Ἰωάννου, εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ Ἱερέως ἐκεῖνου, τὰ ὅποια ἐπετέλουν ἰάσεις εἰς τοὺς μετὰ πί-

στεως και εὐλαβεῖς προσερχομένους. Αὕτη ἡ φήμη τῶν Ἁγίων λειψάνων ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μονεμβασίας Χρυσάνθου, τοῦ και ἐμοῦ Γέροντος, και ἐπεθύμει ἵνα ἴδῃ αὐτά, και προσκυνήσῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ και ὁ Ἱερεὺς ἐκεῖνος, ὁ ἔχων τὰ Ἁγία λείψανα, κεντηθεὶς ὑπὸ τοῦ οἴστρου τῆς ἀκολασίας, ἔλαβε και δευτέραν γυναῖκα, παρκανόμως και τρίτην, και παρκατηθεὶς τοῦ χωριδίου ἐκεῖνου κατῴκησεν εἰς ἓν ἄλλο χωρίδιον τῆς ἐπισκοπῆς Ἐλους, εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ και τὰ Ἁγία λείψανα· ἐπειδὴ ὁμως και εὐρίσκοντο, εἰς χεῖρας τοιοῦτου ἀνδρός, μὴ παρουσιαζομένου πρὸς τὴν αὐτοῦ Ἱερότητα, ἐνομιζέτο και τὸ πρᾶγμα ἀπίθανον· ἀκούσας δὲ ὅτι ἡ αὐτοῦ τιμὴ κάρα ἀφιέρωθη εἰς ἓν Μοναστήριον τῆς Ἐπισκοπῆς Ἐλους, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου Ἰωάννου και Βαπτιστοῦ και ὅτι πρὸς τοὺς ἄλλοις θαύμασι, ἰάτρευσε παραδόξως τὴν ἐξηραμμένην και παράλυτον χεῖρα μιᾶς γυναικὸς τῶν ἐκεῖσε ἐπεθύμει, ὡς ἔλαφος διψῶσα, πότε νὰ ἀξιωθῆ νὰ προσκυνήσῃ αὐτά και λάβῃ μέρος ἐξ αὐτῶν. Κατὰ γοῦν τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν δέκατον ὄγδοον σωτήριον ἔτος πορευθεὶς κατὰ τὸ ἔθος εἰς Μονεμβασίαν, και ἔλθων εἰς τὸ χωρίδιον Γουβες, ἠρώτησε τοὺς κατοίκους τοῦ χωριδίου ἐκεῖνου περὶ τῶν λειψάνων τοῦ Μάρτυρος, οἵτινες διηγήθησαν ὅσα προεῖρηται περὶ τοῦ Ἁγίου, και ὅτι ὁ ἔχων αὐτὰ παπᾶ Ἰωάννης ἀσθενῆς ὢν πνέει τὰ λοιπῆ, ἡ δὲ Ἱερότης του ἐτήρει ταῦτα πάντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διανοούμενος πότε νὰ ἀξιωθῆ νὰ λάβῃ μέρος ἐξ αὐτῶν τῶν λειψάνων· ὅθεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τελευτήσαντος τοῦ ἀνδρός ἐκεῖνου, τοῦ κατέχοντος τὰ Ἁγία λείψανα, προσεκλήθη παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ· ἐπορεύθη οὖν, συμπορευόμενος και ἐμοῦ ὡς Ἱεροδιακόνου, χαίρων και ἀγαλλόμενος, στοχασθεὶς ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἐπεθύμει νὰ λάβῃ τὰ Ἁγία λείψανα. Μετὰ τὴν κηδεῖαν λοιπὸν τοῦ Ἱερέως ἐκεῖνου, ἔλαβεν ὅσα εὐρέθησαν, ἐξ ὧν μέρος ἀπέστειλεν εἰς τὸ φρούριον Μονεμβασίας, και μέρος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν Καλαμάταν, τὰ ὅποια εὐρισκόμενα και ἐν ταῖς δυσὶ Μητροπόλεσι, θαύματα ἀενάως ποιοῦσιν εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσκαλουμένους αὐτά· και οὕτω τὰ τοσοῦτους χρόνους κεκρυμμένα Ἁγία λείψανα τοῦ Νεομάρτυρος Ἰωάννου ἐφανερώθησαν, πρῶτον μὲν διὰ στηριγμὸν εὐσεβεῖς και πίστεως,

και καύχημα τῶν χριστιανῶν, δεύτερον δὲ διὰ καταισχύνῃν και ἔλεγχον τῶν κοιλιδοῦλων ἐκείνων χριστιανῶν, οἵτινες δὲν φυλάττουσι τὰς παραδεδομένας νηστείας τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καταφρονηστικῶς φερόμενοι καταλύουσιν αὐτὰς ἀναιδῶς, και ἀσυστόλως· τούτου λοιπὸν τοῦ Μάρτυρος τὴν μνήμην ἐορτάζουσι κατ' ἔτος ἅπαντες οἱ ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Μονεμβασίας και Καλαμάτας, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ δοξάζοντος τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, ὧς ἡ δόξα και τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Προσανέθηκας Θεῷ τῷ Παγκρατορι, πόθον σου τῆς καρδίας σοφέ· τὸν ἀλάστορα προθυμῆ ἡσχυνας στερεῶ, διὸ κατοικῶν τοὺς οὐρανοὺς, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων βοῶς.

Τοὺς τιμῶντας τὴν θήκην θείων λειψάνων σου, λύτρωσαι ἐκ κινδύνων πολλῶν, πρὸς τὸν Κύριον παρερησίαν ἐσχηκὼς λαμπράν, βοῶν και συνέτισον ἡμᾶς, εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν τυράννων τὸ θράσος τάχος κατέδαλες, σύντριψον και τῶν τούτων ζυγὸν παμμακάριστε χριστομάρτυς, ἴλεων ἡμῖν ἐργασάμενος κλεινέ, ἵνα ὑμῶμεν εὐσεβῶς τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸς ἐπὶ γῆς σὺ ἐχρημάτισας, τοῦ οὐρανοῦ και γῆς ποιητοῦ, ὃν ἰκέτευε, τῶν τῆς γῆς με ῥύσασθαι κακῶν, και μέτοχον τῶν ἐν οὐρανοῖς καταξιδῶσαι ἀγαθῶν, θεογεννήτρια.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς δαίσις.

Τὸν θυμὸν τῶν τυράννων οὐκ ἐδειλίασας, ταῖς θωπέαις, παμμάκαρ, οὐδόλως ἔκλινας· τοῦ δὲ πονηροῦ τὴν ἰσχύν κατηδάφισας· ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱεράρχου παλάμαις θείαις φερόμενα τὰ τερπνὰ λείψανά σου, μακαριώτατε, ἔλαμψαν φαιδρῶς, τοὺς πιστοὺς δὲ ἐφώτισαν ὅθεν σὲ τιμῶμεν τιμαῖς ἀνεκκαλήτοις.

Ἀρχιθύτης ὁ θεῖος και θεοδόξαστος, οὐρανόθεν ἡγμένος θεοπρεπέστατα, λείψανα τὰ σὰ εὐλαβῶς ἀνεκόμεσεν, ὅθεν και χρυσώσας ἐπλούτισε τοὺς πάντας.

Ἱεράρχην, ᾧ Μάρτυς, πανηγυρίζοντα, τὴν φωσφόρον σου μνήμην, καὶ τὰ παλαιόματα, τήρησον φαιδρὸν ἐν ὑγείᾳ καὶ μέλποντα Κύριον ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰακώβ σέ προεἶδε παρθένε κλίμακα, πρὸς οὐράνιον ὄψιν ἡμᾶς ἀνάγουσαν, τοὺς εἰς τὸν βυθὸν τῶν κακῶν ὀλισθήσαντας, ὅθεν σέ ὑμνοῦμεν ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

φθὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ ἀύλω σὺ ἐναπήστραψας, θέσει υἱὸς Κυρίου ἐρηματίσας. Ἄγιε, Πρωτοτόκων σκηναῖς αὐλιζόμενος· καὶ τῆς αἰωνίου δόξης πληρούμενος· ὅθεν κατὰ χρέος, οἱ πιστοὶ σέ μακαρίζομεν.

Ἰδὼν λαοῦ σου, Χριστέ, τὴν κάκωσιν, ὡς ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωματῶν θεράπευσον, ἰκεσίαις Δέσποτα τοῦ σοῦ ἀθλητοῦ, τοῦ νῦν ἐπικαλοῦντος, σέ τὸν Παντάνακτα, καὶ ἰκεσίαις ἱεραῖς καὶ Θεὸν δοξολογοῦντός σε.

Ἰδὼν, ᾧ Μάρτυς, ἐμοὶ τῷ γράψαντι, πόθῳ τὰς ἀριστείας σου πάσας καὶ τὰ παλαιόματα, Ἰωάννη πάνσοφε δοχεῖον Θεοῦ, χάριν ἀντιβραβεύων ἄφρασιν δώρησαι τῶν ἀγνοημάτων μου κλεινέ, ἵνα δοξάζω σε.

Θεοτοκίον.

Χοροὶ Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων τε, ἐξουσιῶν δυνάμεις, καὶ ἀρχαί, κυριότητες, χερουβείμ, καὶ σεραφεείμ, καὶ θρόνοι, Χριστέ δήμος τῶν ἀποστόλων, σὺν τῇ τεκούσῃ σε μόνε δυσωποῦσι βασιλεῦ, σῶσον τοὺς δούλους σου.

Ἐξαποσιειλάριον. Γυναῖκες ἀκουιόθητε.

Τῷ ὄπλῳ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ θωρακισάμενος, ὁ ἀθλοφόρος σου, Λόγε, τὰς ἐναντίας δυνάμεις, στερρῶς ὑπερενίκησε καὶ τοὺς τυράννους ἤσχυνε, καὶ ὑπὲρ σοῦ ἐνήθλησε, καὶ σοί, Χριστέ μου Παντάναξ, συμβασιλεύει ἀπύστωτος.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο ταῖς θελήσει καὶ φύσει πανάμωμε, μιᾷ δὲ τῇ ὑποστάσει, τίκεις Θεὸν ἀπορρήτως, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα μέχρι Σταυροῦ θελήματι, καὶ ἡμῖν χαρισάμενον, τὸν τῆς θεότητος πλοῦτον, θεοκυῆτορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς αἶνους ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν.

Συχηρὰ Προσόμοια.

ἤχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Τοὺς ἐτησίως τὴν μνήμην σου εορτάζοντας, παμμάκαρ Ἰωάννη, καὶ πιστῶς εὐφημοῦντας, τοὺς ἄθλους, τοὺς ἀγῶνας, οὓς καρτεροῦς ἐναθλῶν καθυπέμεινας, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης, τοῦ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος.

Ἀποτμηθεὶς διὰ ξίφους, πάσας διέτεμες τὰς μηχανὰς τοῦ πλάγου καὶ δολίου Βελίαρ, θεόφρον Ἰωάννη, διὸ τοὺς πιστῶς τὴν σὴν μνήμην γεραίροντας, ῥῦσαι παγίδων τῶν τούτου, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτους σου δεήσεις.

Καὶ μετὰ θάνατον, Μάρτυς, σέ ἐμεγάλυνεν, ὁ τῶν ἀπάντων κτίστης τέρας καὶ σημείους, φωτὶ γὰρ οὐρανίῳ τὸ ἱερὸν ἐπεσκίασε· λείψανον, σοῦ τὸ πολύαθλον, μάκαρ, καὶ θυμικστῆς εὐωδίας ἐπληρώσατο.

Δόξα, ἤχος πλ. δ'.

Τίς μὴ ἐκπλαγῆ· τίς μὴ εἰκότως θαυμάσει, τὴν θυμικστὴν καρτερίαν καὶ ἀνένδοτον ἔνστασιν, Ἰωάννου τοῦ λαμπροῦ ἀθλητοῦ; οὐδὲν γὰρ αὐτὸν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης χωρῖσαι ἴσχυσεν, οὐ θωπεῖαι ἀνόμου γυναικός, οὐ τυράννων ἀπειλαί, καὶ φυλακαὶ καὶ βεσάνων ποικιλίαι, ἀλλὰ πάντα ὑπενεγκὼν τὰ δεινά, ἐδρακίος ἐν αὐτῇ καὶ ἀκλόνητος, μέχρι τοῦ διὰ ξίφους μαρτυρίου τέλος διέμεινεν, ἀλλ' ὡς καὶ νῦν πρὸς αὐτὸν στεφροφῶν παριστάμενος ἀθλητὰ, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καινῶν, Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ᾠδὴ γ' καὶ δ'.
Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. Μαρτυρικά.

*Κοινωνικόν, Εἰς μνημόσυνον.**Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου.*

Φύλαττε τοὺς δούλους σου, ἀθλητά, Μάρτυς Ἰωάννη, τοὺς τιμῶντας σε εὐσεβῶς, καὶ ῥύσαι κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ᾧ νέε ἀθλοφόρε, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἔτερον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν, οἱ πιστοί, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας Ἰωάννου τοῦ ἀθλητοῦ, τοῦ δὲ ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἀναφανέντος, Μάρτυρος θεηγόρου τῆς θείας πίστεως.

T E A O Σ

Ἰδιόμελον ψαλλόμενον εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῶν Ἁγίων λειψάνων, ποιηθὲν παρὰ τοῦ Γεωρ, Παγωνοπούλου.

ἤχος β'.

Βλέποντες τὰ τίμια καὶ Ἁγία λείψανα τοῦ γενναίου στρατιώτου καὶ ἀθλητοῦ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ Νεομάρτυρος Ἰωάννου, πόθῳ δέοντι τοῖς χεῖλεσιν ἡμῶν κατασπασώμεθα, καὶ γὰρ τοῖς μετὰ πίστεως καὶ πόθου προσερχομένοις τὰς ἰάσεις παρέχουσιν εἰ καὶ τῇ ἡλικίᾳ πρόσηθος ὢν, τὸν δεινὸν Βελίαρ κατέβαλε, καὶ τὰς ἐνέδρας αὐτοῦ εἰς οὐδὲν ἐλογίσατο· οὐ θαπείαι καὶ κάλλος παρανόμου γυναικίος, οὐ ποικιλίαι βρωμάτων, καὶ τυράννων ἀπειλαὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης χωρίσαι ἐνίσχυσαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πάντα ὑπενεγκῶν, καιρίως κατεπλήγη, τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν, ἐν χειρὶ Θεοῦ παραθέμενον διὸ καὶ ἡμεῖς τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην ἐορτάζοντες ἐκτενῶς βοήσωμεν, ᾧ στρατιῶτα Χριστοῦ, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβεΐαις σου ἡμᾶς δικφύλαττε.

Ἔτερα ποιηθένια παρὰ τοῦ Ἀνδρούσης Ἰωσήφ.

ἤχος δ'.

Τὸν ἐκλάμπνυσα ὡς ἀστὴρ πρωϊνόν, ἐν τῷ τῶν πιστῶν στερεώματι, ὕμνοις πιστοὶ ἐγκωμιάσωμεν τὸν γενναῖον ἀθλητὴν Ἰωάννην τὸν ἀδάμαστον· οὗτος ὡς φοῖνιξ ἀνχδειχθεὶς, καὶ ὡς κέδρος πληθυνθεὶς, καρποὺς ἀνεδλάστησε μακαρίους, καὶ μιμητῆς γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος τῆς δόξης αὐτοῦ λαμπροφάνως κατηξίωται καὶ γεγηθότες αὐτῷ προσείπωμεν· χαίροις τῆς πίστεως ἔρεισμα, καὶ τῶν μαρτύρων φαιδρὸν ἀγαλλίαμα, χαίροις Μονεμβασίας καὶ Καλαμάτας τὸ ἀρίτιμον ἐγκαλλώπισμα, τῶν κατεχουσῶν ἐν ἀγκάλαις τὴν θήκην τῶν θείων λειψάνων σου, ἐπόπτει ταύτας ἄνωθεν καὶ φρουρεῖ τοὺς τιμῶντας σε μέγιστα.

ἤχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, ἀξιάγαστε μάρτυς Ἰωάννη, καλλίνικε, τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ἣν κατ' ἐνώπιον τῶν δυσσεβῶν ὁμολόγησας, λαμπρῶς τῇ φωνῇ, ὅθεν τὸ καρτερόν τῆς εὐψυχίας σου ἔφριξαν δαι-

μονες, ἐκρότησαν ἄγγελοι, καὶ ἡ ἁγία Τριάς ἐταινίασεν, ἡμεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς ἐτήσιον ἑορτὴν ἄδοντες ἐν ᾧδαῖς καὶ ὕμνοις τὴν παναγίαν σφαγὴν σου γεραίρομεν καὶ κατασπαζόμεθα σὺν εὐλαθείᾳ καὶ πόθῳ τὴν θήκην τῶν χαριτοβρύτων λειψάνων σου, μεσίτην σὲ προβάλλομεν πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν παρέχοντα τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸ αἷμά σου κεχυμένον καθορῶν ὁ δυσμενῆς ἔφριπτε, δεινῶς, ὃ καλλίνικε, αἵματος ἀναμνησθεῖς τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ, τοῦ ἐν Σταυρῷ κενωθέντος ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς, ὡς ἐφ' ἔργματος αὐτοῦ, ἐπιβάς μακάριε, ἀνῆλθες πρὸς τὰ φωταυγῆ σκηνώματα τῆς ἀνεσπέρου βασιλείας νικητῆς κοσμούμενος στεφάνοις καὶ πρεσβεύων ἐκτενῶς ὑπὲρ τῶν ἑορταζόντων τὴν ἡμέραν τῆς σῆς φωταυγοῦς τελειώσεως, τῶν προσκυνούντων εὐλαδῶς τὴν ἱεράν σωρὸν τῶν λειψάνων σου, Ἰωάννη γλυκύτατε, καύχημα τῶν πιστῶν, καὶ τῶν μαρτύρων ἀγλάισμα.

Ἔπειρα ποιηθέντα παρὰ Ἀναστασίου Δανιὴλ Ἀρχιμανδρίου Βώβου.

ἦχος πλ. β'.

Ὁρῶντες τὰ λείψανα τοῦ νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ γενναίου ἀθλητοῦ καὶ νικητοῦ ὄρατῶν τε καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, τοῦ στήσαντος τὰ τῆς νίκης τρόπαια ἐπὶ Λαρίσσης πόλεως· ἃ τοῖς μὲν ἀγγέλοις χαρμονῆς αἴτια, τοῖς δαίμοσι δὲ μεγάλου αἵσχους καὶ ὀνειδούς, τοῖς μὲν μαρτύροις κλέος προξενούντα, τοῖς δὲ Ἀγαρηνοῖς ἔκστασιν, καὶ ἐκπληξιν, ἡμῖν δὲ τοῖς εὐσεβεῖσι καύχημα τοῖς δ' ἐν Μονεμβασίᾳ δόξαν δεῦτε ἄπαντες φόβῳ καὶ τρόμῳ τῷ θεοῦ ἔρωτος ἐμπεπλησμένῳ καρδίᾳ καθαρᾷ, χεῖλεσι πόθου ζέουσι κατασπασώμεθα ταῦτα καὶ θερμῶς δεηθῶμεν τοῦ πρεσβεῦσαι πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χαίροις, ὃ γενναῖε ἀθλητά, τοῦ νοητοῦ γὰρ τὴν κάραν δράκοντος συνέθλασας, καὶ ταῖς παγίδαῖς τούτου οὐκ ἐνεβλήθης σοφέ, ἀλλ' ὠπλισμένος τὴν θείαν πανοπλίαν ἀνδρείως ἐνίκησας, χαίροις ὅτι τὰ ἐν κόσμῳ μισήσας, τὰ αἰώνια ἐζήτησας, καὶ τὸν Χριστὸν οὐκ ἠρνήθης, ἀλλὰ Θεὸν τοῖς πᾶσιν ἀληθινὸν ἐκήρυξας, χαίροις, οὐ θωπεῖται γὰρ

γυναικῶν, οὐ τυράννων ἀπηλαί, οὐ μάταιος τῶν τοῦ κόσμου δόξα χωρίσαι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἠδυνήθησαν ἀγάπης, χαίροις ὅτι καὶ ἀγγέλοις γέγονας συνόμιλος, καὶ Θεῷ ἐν οὐρανοῖς λειτουργεῖν καὶ δοξάζειν ἔτυχες, διὸ καὶ ἡμῶν τῶν τὰ σεπτὰ σου λείψανα πόθῳ ζέοντι, τοῖς χεῖλεσι κατασπαζομένων, τὰς ψυχὰς τῆς αἰωνίου γενένης δυσώπησον, πρὸς Κύριον λυτρωθῆναι καὶ ἐν χορῷ τῶν δικαίων καταταγῆναι.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ Τῷ ΘΕῷ ΔΟΞΑ